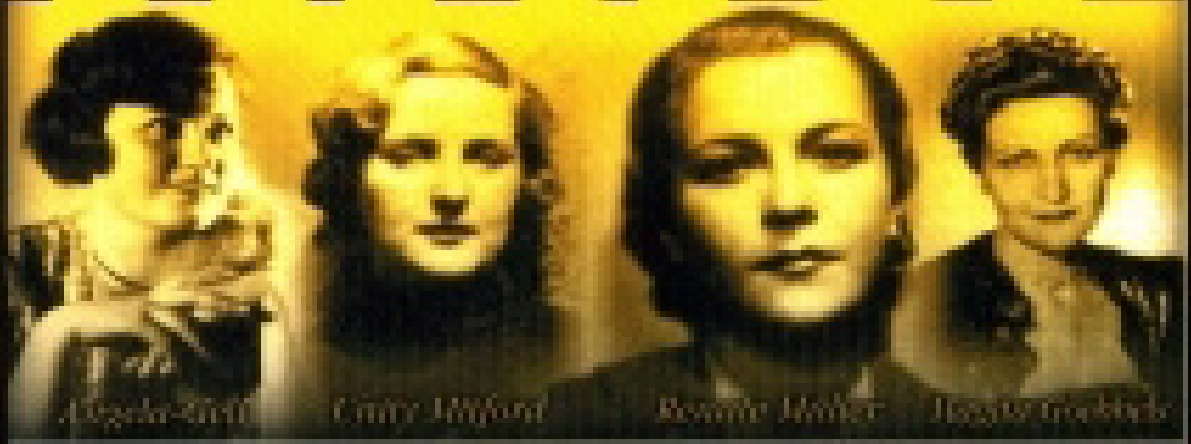

Nemere István

Szerelmem,
Hitler

Ágoston-Székely

Ernyő Jánosné

Rozsnyó Jánosné

Hegedűs Erzsébet

*Eva Braun és Adolf Hitler viszonya
1929-1945*

Nemere István

Szerelmem, Hitler

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

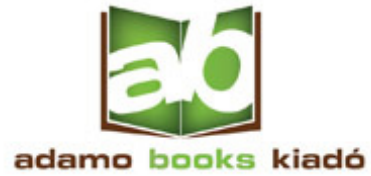
<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

ISBN 978-963-387-530-8

Előszó,

ahol a szerző összesűg az olvasóval

Sokat foglalkoztam a náci korszakkal, megírtam szinte mindegyik „nagyjának” élettörténetét, valamint a fontosabb mozgalmak, jellemző intézmények sorsát is figyelemmel kísértem. A hitleri korszakról eddig legalább tizenöt könyvem szólt, írtam már vaskos dokumentumköteteket Adolf Hitler életének rejtélyeiről, a szeretőiről és a diktátor utolsó napjairól is.

Amit most tartanak a kezükben, meghatározhatatlan műfajú munka. Nem csak szerelmi történet, több annál. Egy korszak gyors keresztmetszete. Hasonlít egy sötétben készült villanófényes fényképsorozathoz. A komor múltat bevilágítva megpillantunk egy-egy jelenetet, embert, eseményt. Amivel pedig ennél több: az az érzelmek, gondolatok, indulatok folyama.

Egy kezdetben meglehetősen naiv fiatal lány és egy merész terveket szövögető, majd hamarosan hatalomra törő férfi szerelméről szól az életből vett történet. Ám valóban szerelem volt ez...? Adolf Hitler körül sok nő nyüzsgött már akkor is, amikor Eva Braun még gyermek volt. Mire korban utolérni látszott Hitlert, meg kellett küzdenie élő és már halott nőkkel. A vetélytársaival? Mi készítette a diktátort arra, hogy a körülötte lebzselő, rá vágyakozó szebbnél szebb, okosabbnál okosabb nők helyett a „szürke kis verebet” válassza? Aztán ezt a nőt évtizeden át rejtegesse birodalma, népe, a világ elől? És hogy a szeretőjét majd csak az utolsó órákban vegye feleségül, amikor már csak a „halálba vitt a nászút”...?

Erről szól ez a könyv. Minden szava hiteles. Benne van mindaz, amit tudunk erről a két emberről. Az egyik romba döntötte a fél világot és tízmilliók halálát okozta mérhetetlen szenvedés és pusztulás közepette – a másik soha nem tett semmit, hogy ezen változtasson.

Az egyik vért ontott, halált osztott – a másik meg órá várt, sokszor éveken át. Sokáig hiába várt.

Vajon tényleg szerették egymást...?

1. Hitler szerelmi előélete

Mivel Hitler már régen a világon volt, amikor Eva Braun még meg sem született (Adolf huszonhárom éves volt, amikor a kis Eva csecsemőként először felsírt), hát természetesen a férfival kezdjük ezt a történetet.

Hitler apja úgynevezett „törvénytelen” – házasságon kívül született – gyermek volt. Később örökbe fogadta őt anyja második férje, bizonyos Hiedler. A család akkoriban Ausztriában élt, osztrákok voltak. Furcsa belegondolni, de amikor ötvenegynéhány évvel születése után ez a „Hiedler” is nemzett egy fiút, akkor a leendő fasiszta diktátor ugyanannak az országnak volt az állampolgára, amelynek legalább nyolc millió magyar is... Ugyanis az Osztrák-Magyar Monarchiáról van szó, amelybe Magyarország is beletartozott. Igaz, Adolf Hitler – mert később egy elhallás folytán a Hiedler-gyereket Hitlerként anyakönyvezték – nem kedvelte az osztrákokat, sem a magyarokat, sem a szlávokat. Ő csak a németeket szerette és kora ifjúságától németté szeretett volna válni. Mint tudjuk, ez hamarosan sikerült is neki, bár abban nem volt sok öröm Németország számára.

A vámtisztviselő apa két házasság után összeszúrta a levet a család fiatal szolgálólányával. Klara Pözl már terhes is volt tőle, amikor a súlyosan beteg feleség meghalt. Lehet, a gömbölyödő hasú szolgálólány látványa csak siettette a halálát...? Mindenesetre a vámtisztviselőt se az előző nej halála, sem az új gyermek születése nem hatotta meg. Ő inkább az italt kedvelte, meg a jó társaságot. Ahol kedvére filozofálhatott és hirdethette felvilágosult eszméit – egyszóval, éppen ellentéte volt a fiának. Persze mielőtt túlságosan is elragadtatnák magunkat és azt állítanánk, hogy az alma lám, milyen messze esett a fájától – azért ne feledjük, hogy ennek az embernek nem sok hatása volt a fiára. Már csak azért sem, mert kiskamasz volt Adolf, amikor az apja 1903-ban meghalt.

Tény, hogy Adolf későbbi önéletrajza szerint apja részeges volt és gyakorta megverte anyját, no és ilyenkor persze kijutott a kisfiúnak is. Aki talán ott és akkor gyűlölte meg az alkoholt – nem is nyúlt hozzá soha életében.

Klara asszony meg csak szülte sorban a gyerekeket, ám azok rendre meg is haltak. A hatból négyet kellett kis koporsóban kivinni a temetőbe. Ennek oka valószínűleg a férj és feleség között fennálló elég közeli rokoni kapcsolat lehetett, de ezt csak gyanítjuk. Mindenesetre ez sokat megmagyarázna Adolf későbbi lelki ferdüléseiből is – ha elfogadjuk, hogy itt genetikai, örökölt okok játszhattak közre. Mindenesetre csak Hitler nővére, Paula maradt életben rajta kívül. Klara asszony negyvenhárom évesen maradt özvegy a két túlélő gyerekkel.

Bár a „Mein Kampf” („Harcom”) című, részben önéletrajzi könyvében Adolf erről a korszakról szinte semmit sem ír, és ha ír is valamit, annak nem sok köze van a valós eseményekhez – tudjuk, hogy igen rossz tanuló volt. Sok gondot okozott szegény édesanyjának – és itt a „szegény” jelző az anyagi körülményekre is vonatkozik. Ráadásul mellrákot kapott és alig négy évvel férje után ő is meghalt.

Adolf már apjával is harcban állt, aki jónak ígérkező hivatali karriert szánt fiának. Adolf azonban ez ellen tiltakozott. Mivel sok vándorlásuk közben (pár évente más városba költöztek, amikor az apját áthelyezték) a gyerek olykor templomi kórusban is énekelt, hát egy időben pap (!) akart lenni, majd rájött, hogy őt a művészetek vonzzák. A szülői nyugtől csak azok halála után szabadult. Tizenhét évesen ott állt hát szinte egyedül – és nem volt senki, aki akadályozta volna. Igaz, nem is segítette senki. Még az iskoláit sem tudta befejezni, ami nem akadályozta meg őt később abban, hogy ezt eltagadja. Festő akart lenni, majd építész. Hatalmas csalódást jelentett számára, hogy Bécsben nem vették fel egyik művészeti akadémiára sem.

Ez a gyerek, aki egy évben olykor három tárgyból is megbukott, köztük éppen német nyelvből is – inkább rajzolt és festegetett, mintsem olyan tárgyakat tanuljon, amelyeket a maga számára fölöslegesnek ítélt. Sovány volt, gyenge fizikumú, nem sportolt és kerülte a verekedéseket is. Szó sem volt arról, hogy ő lett volna a környékbeli gyerekek vezére – mint később írta.

Minket most elsősorban Hitler korai szerelmi élete érdekel. De vajon van-e miről írunk? Az életrajzírói is össze-vissza nyilatkoznak erről a témáról. Kevés ugyanis az olyan, aki valóban ismerte volna őt gyermekkorában. Ne feledjük, a fiatalkori évek *egy másik országban* zajlottak le, azokról az eseményekről Németországban később nehezebb volt információkat szerezni.

No és az sem feledhető, hogy Hitlerről főleg két időszakban írtak életrajzokat – és ezek egyike sem szolgálta az objektivitást. Az első korszak: amikor még élt. Sajnos szinte természetes dolog, hogy akkoriban az életrajzok java

Németországban és a vele szövetséges országokban jelent meg, hát tele volt meg nem szolgált dicséretekkel és csupa pozitívummal. Ezeket elolvasva mindenkiben olyan kép alakulhatott ki a német nép Vezéréről, hogy ez minimum egy zseni. Ezekben azért nem említették a szexualitást és a nőket, mert egyfelől nem sokat tudtak Hitler ilyen dolgairól, másrészt amit tudtak, az nem vetett volna rá jó fényt.

A másik korszak Hitler bukása, halála után következett, ami ismét nem volt alkalmas idő az objektív állásfoglalásokhoz. Hiszen a háború után, amikor kiderültek a hitleri korszak soha azelőtt nem tapasztalt bűnei, szörnyű rémtettei, amelyeket mind vele hoztak összefüggésbe (nem is alaptalanul) – akkor meg csak a rosszat emelték ki és az volt a sajátos „divat” a biográfusok között, ki tud minél több rosszat összeírni Hitlerről. Aminek javarésze – hangsúlyozom – valóság volt ugyan, mégis ferde képet adott erről az emberről.

A szexuális ügyekről itt meg azért nem írtak, mert még arra gondolhatott volna az olvasó, hogy ennek a szörnyetegnek is voltak valamiféle érzelmei...? Ezt nem akarták engedni, nem akarták sugallni!

Ezért hát most nehéz helyzetben vagyunk, amikor próbáljuk „tisztába tenni” Hitler szerelmi előéletét. Nagyon nehéz lesz kibogozni a valóságot. Annál is inkább, mert ő maga szorgosan hallgatott az efféle dolgokról, sőt ahol lehet, ott akadályozta is az ez irányú kutatásokat!

Hitlernek nyilván voltak takargatnivalói a saját és felmenői életrajzaiban, a családfáját illetően. Ennek is sok nyomát leljük. Amikor hatalomra került, egyik legelső dolga volt, hogy titkosította saját múltját és megtiltott mindenféle kutakodást az ősei, valamint fiatalkori tettei körül. Ha más nem, hát ez önmagában már sejteti, hogy valami nem lehetett rendben e téren. Nem is volt.

Minket azonban nem az érdekelt, ami a harmincas-negyvenes években valódi szenzáció lett, lehetett volna: hogy akadt-e zsidó is Hitler ősei között...? Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Mivel annak, hogy valaki zsidó, éppen úgy nincs jelentősége, mint hogy az illető nem zsidó – hát Hitler esetében sem kell ezt firtatni. A zsidók gyűlöletének nála más, ezer egyéb oka volt, mintsem valami freudi belső készítés.

Akkoriban persze, amikor ő biológiailag érni kezdett, a korabeli fiúk semmiféle szexuális „táplálékhoz” nem juthattak. Nem voltak még filmek (vagy éppen csak gyermekcipőben járt a gyorsan vetített képek művészete, ipara) messze nem volt televízió, az újságokban sem jelenhettek meg „pornográf” képek. Amit a felnövekvő fiúk tudtak a női testről, az néhány ellesett fürdő-jelenet lehetett csupán, meg az aktképek a múzeumok falán. Mindkettőt pirosló fülekkel, lélegzetvisszafojtva bámulták. Igazi, élő, meztelen nőt ezek a fiúk, fiatalemberek csak a nyilvánosházakban láthattak, ha apjuk vagy nagybátyjuk befizette őket „egy menetre”, amely az első volt. Szívszorogatóan izgalmas, mégis sokszor lehangoló élmény volt ez, nem egy férfinak a nőkhöz való viszonyát egy életre meghatározta.

Nos, Hitlert senki sem vitte be egy nyilvánosházba, neki magának meg nem volt rá pénze. Különben is, ami a nemiséget illeti, meglehetősen furcsa egy fiatalember volt. Akadt ugyan néhány barátja akkortájt, még vidéken, akik szerint volt benne érdeklődés néhány szép lány iránt, de mindegyik megesküdött rá, hogy tudtával Adolf soha nem létesített szexuális kapcsolatot senkivel. Akkoriban visszahúzódozó volt, sokat olvasott és a romantikus nagy szerelemről ábrándozott. Már ha egyáltalán mondott erről valamit ezeknek a fiúknak. A legtöbbször persze hallgatott.

Adolf később gyakorta állította, hogy fiatalként súlyos tüdőbetegségen esett át – erről a „Harcom” oldalain is említést tett. Sok jel mutat rá, hogy ez inkább csak ürügy, kései magyarázat volt a tanulmányok félbeszakítására. Ugyanis más források egyáltalán nem igazolták ezt a betegséget. Bécsbe költözött tehát a huszadik század elején és... nyomorgott.

Igen, az utolsó évszázad nagy diktátorai sorában nem ő volt az egyetlen. Napóleon kisfiúként az idegen országban, idegen városban, magányosan egy francia kadétiskolában sokszor még éhezett is. Nos, Hitler is éhezett nemegyszer és ha már fogytán volt az ereje, kiment valamelyik bécsi pályaudvarra és az érkező tehetősebb utasoknak ajánlkozott, mint koffercipelő hordár. Ezért kapott valamelyes pénzt, bár az egyenruhás profi hordárok nemegyszer megkergették. Amúgy meg abból élt, hogy levelezőlapokat rajzolt, festett és más hasonló munkákkal házalt irodákban, kávéházakban, otthonokban. Ötvenszer elküldték, kidobták, míg egyszer vettek tőle valamit. Ha összeszedett annyi pénzt, amennyi elég volt egy kávéra és zsemlére, hát beült valamelyik kávéházba és órákon át ült ott a jó melegben. Elolvasta az összes hírlapot, merthogy a politikai érdeklődése már akkor is igen nagy volt. Bejárt különben a bécsi parlamentbe is, hallgatni a beszédeket.

A fiatalember igazából nem szeretett dolgozni, a mindennapi bejárást egy hivatalba vagy bárhová elviselhetetlennek vélte. Ő „művész” volt...! Inkább nyomorgott, de nem vállalt úgynevezett rendes munkát. A nőkhöz sem jutott hozzá. Egyszer ugyan állítólag elment Bécs egyik külvárosában egy olyan nővel, de ez a találkozás, az együttlét is

igen kudarcosra sikeredett. Vagy azért, mert kiderült, hogy a lány zsidó (és Adolf már akkoriban sem bírta elviselni a zsidókat), vagy azért, mert felsült nála. Pánikként tört rá a félelem: mi van, ha impotens...?

Festő volt és építész – a képzeletében. A valóságban nem tudott mozgásban lévő tárgyakat vagy embereket festeni, csak mozdulatlan házakat, falakat, fákat. Akkoriban készült képei ijesztően hidegek, személytelenek, jellegtelenek. Tudható, hogy építésznek sem lett volna jó. Az az ember, aki egy fantázia-világban élt önmagát, képességeit és jövőjét illetően, az a művészi fantázia világában teljesen elveszett, senki sem volt.

Hiányoztak más képességei is. Nem tudott alkalmazkodni a világhoz, amelyben élt. Ettől ugyan még zseni is lehetett volna, hisz ez részben éppen rájuk is jellemző. De Adolf Hitler olyan volt, mintha ez a világ nem az ő világa lenne. Lassanként kiderült róla – a Bécsben töltött összesen hat év (!) alatt volt alkalma meggyőződnie róla, hogy ő tulajdonképpen semmihez sem ért és semmire sem képes!

Ennek csak az egyik része volt olyan fizikai dolog, minthogy soha nem volt képes megtanulni autót vezetni. Ma, amikor kis túlzással milliárdok vezetnek, ami nőknek és férfiaknak, sőt egészen fiataloknak sem megy nehezen – az az ő számára megoldhatatlannak bizonyult. Nem volt képes a négy végtagjával egyszerre, egyidőben más és más mozdulatokat végezni, ami pedig az alapja a járművezetésnek. Nem tudott lovagolni, sohasem tanult meg. És mint kicsi és nagy ellenfelei (köztük például éppen Thomas Mann) jelezték: „még gyereket csinálni sem volt képes”.

Visszatértünk hát a szexuális ügyekhez. Amikor ez történik, Eva Braun még mindig nincs a világon. Hitler pedig jobbjára magányosan kóborol Bécsben és eszi magát, dühösen és kétségbeesetten. Nincs pénze, pedig a rokonok, akik magukhoz vették Paula húgát, követelik, hónapról hónapra járuljon hozzá valamivel a neveltetéséhez. De neki esze ágában sincs pénzt küldeni – ha lenne, sem adna.

Rettegtek a nemi betegségektől, ezért is kerülte a nőket – állították, akik akkoriban beszélgettek vele. Ugyanakkor képzőművész ismerőseivel képes volt órákon át beszélgetni a nőkről, a prostitúcióról, amit állítólag mélységesen elítélt. No de ez nem érv – akkoriban társaságban minden férfi elítélte azt az intézményt, amelynek szolgáltatásait titokban igénybe is vette.

Nos, Hitlernek kisebb gondja is nagyobb volt, mintsem a nőkön problémázzon. Az említett hat bécsi év második felét, az utolsó hármát már még nagyobb nyomorban, egy voltaképpen hajléktalanoknak fenntartott menhelyen élte le alig huszonevésen. Ezenközben a rokon családban 1908-ban megszületett Angle, vagy ahogyan Adolf elnevezte, Dzseli (Geli), aki később a szeretője lett. Aki sokak szerint a legnagyobb hatást gyakorolta rá, mint nő. Az unokatestvére volt.

Nehéz elhinni, különösen nekünk, akik később, és egészen másféle külsővel ismertük meg Adolf Hitlert – hogy ebben a korszakában nyomorgott. De így volt, borostásan járt, rongyos ruhákban, mint afféle hajléktalan művész. Néha pénzhez jutott a képeiért, akkor vett festéket, papírt, rajzeszközöket, némelyik általa jobbnak tartott képét beke-reteztette, hogy majd könnyebben eladhassa. Zsíros kalapja alól kilógott hosszúra nőtt haja, és bizony azt kell mon-dani, hogy már akkor sem volt bizalomgerjesztő a megjelenése. Amíg meg nem szólalt. A sok olvasás és a társaival folytatott viták lecsiszolták érdekességét, jól érvelt, jó fordulatokat használt, behízelt volt ilyenkor.

Beesett arcú, sokat éhező, tipikus „művészlélek” volt a külső szemlélők számára. Nem csoda persze, hogy nehéz lett volna meghódítania egy jobb házból való lányt vagy asszonyt. Erre nem is tett kísérletet. A politika sem jutott még eszébe, bár már antiszemita lapokat és röpiratokat olvasott, ilyen könyveket vásárolt, ha tehetett. Mint oly sok sorstársa, lassan eljutott oda, hogy minden rosszért a zsidókat okolta, ezek lettek számára az univerzális bűnbakok. Innen persze már – akárcsak egyeseknek manapság – csak egy lépés az összeesküvés-elmélet. Vagyis azt hinni és hirdetni, hogy a zsidók összeesküdtek az egész világ meghódítása érdekében, sőt hogy ezen az úton már igen messzire is jutottak. És ami ebből következik: mi nem-zsidók mindnyájan rabszolgák vagyunk, eszközök és tehetetlen bábok a ravasz zsidók kezében.

Ehhez persze arra is szükség volt, hogy a zsidókat mint valamiféle nagyon is idegeneket ábrázolják. Hiszen ha alig lenne különbség köztük és köztünk, nehéz lenne indokolni ezt az ellenséges magatartást és azt a hatalmas szaka-dékat, amely „köztük” és „köztünk” tátong. Ezért kellett kitalálni, mintha a zsidóság egy másik „faj” lenne. Mintha több fajtól állna az emberiség, nem csak egyből...!

Nos, így megy ez. Hitler többszörösen számkivetve élte akkori életét a századelő Bécsében és a nyomor, a ma-gány, a kilátástalanság remek táptalaj volt az antiszemita művekből kiolvasott elméletekhez. Termő talajra hullottak a

hazugságok.

De térjünk vissza a nőügyekhez. Amelyek nem voltak, bár Adolf álmaiban minden bizonnyal akadt nem is egy. És talán a világ is jobban járt volna, ha akkoriban akad egy-két nő, aki rámosolyog erre a félszeg fiatalemberre, aki látni véli benne a művészt. Talán az is sokat segített volna, ha egy nála valamivel idősebb nő befogadja őt (az idősebb nőkre később már egészen delejes hatása volt...! De csak akkor, sajnos.) A házában, fedelet és szerelmet, vagy legalább szexet és otthont nyújt neki. Akár csak néhány évre – talán ez is megváltoztatta volna a világtörténelem menetét. Lehet, akkor Hitlerből valóban egy elismert, bár középszerű festő lett volna? Becsvágyát mint művész élte volna ki? Vagy csakugyan átnyergel az építészetre, amely szintén nagyon érdekelte őt, és mindmáig talán néhány egyszerűbb bécsi épület őrzi a nevét...?

Hát nem így lett.

Mivel Adolf Hitler osztrák-magyar állampolgár volt, 1911 után az állam hadserege többször megkísérelte őt „védőszárnyai alá venni”. A behívók üldözték őt, keresték régi lakcímén és a rokonoknál is. Mivel hajléktalan-szállón lakott, hát ott nem bukkantak a nyomára. Adolf persze tudomást szerzett ezekről a kísérletekről. Nem volt kifogása az ellen, hogy katonai szolgálatot teljesítsen (ami akkor kötelező volt), de ahhoz nem fűlött a foga, hogy ezt az általa olyannyira lenézett osztrák seregben tegye. Ő mindig is németnek, konkrétan bajornak vallotta magát, aki csak valami fatális biológiai véletlen folytán született a határ innenső oldalán (csakugyan határvárosban született, a folyó másik partján már Bajorországot láthatta, ha átnézett a víz fölött). Így hát mindent megtett, hogy elszabotálja ezeket a behívókat.

1912-öt írtak éppen egy ilyen bujkálásának idején. Amikor... de ehhez egy pillanatra át kell térnünk egy másik történetre.

Ugyanekkor egy teljesen átlagos német családban, egy átlagos városban, egy átlagos utcában álló nagyon is átlagos házban megszületett egy kislány.

Még a család neve is olyan közönséges volt: Braun, vagyis Barna. Német nyelvterületen a szín-nevek régóta gyakoriak, elfogadottak. És nem hordozzák magukon azt a kelet-európai beütést, hogy a nevek viselői – Weiss, Grün, Braun, Gelb, Schwarz stb. – zsidók lennének. Ez inkább az egykori osztrák császári rendelet következtében lett így, amittől kezdve a birodalomban élő zsidók felsőbb parancsra kénytelenek voltak német nevet választani maguknak és azt viselni aztán nemzedékeken át. De ismétlem, ennek Németországban egyáltalán nem volt ilyen „áthallása”.

Friedrich Willhelm Otto Braun ipariskolai tanár volt, aki korábban feleségül vette egy állatorvos lányát. Az 1908-ban kötött házasságból három gyermek született – és Braun úr nagy bánatára mindhárom lány. Pedig éppen a második, Eva születésekor nagyon reménykedett már abban, hogy az fiú lesz. Ezért amikor megkapta a hírt a szülőszobából, hogy másodjára is *csak lány született*, komolyan habozott, hogy egyáltalán bemenjen-e megtekinteni a csecsemőt és minden jót kívánni a feleségének... Végül is bement, de nem sok öröm volt az arcán, látva lányát.

Most már Eva is itt volt, ebben a világban.

Adolfnak közben sok baja lett.

Egyfelől a nyomor, az örökös pénztelenség bántotta, másfelől a politikai helyzet sem tetszett neki. Az meg főképpen idegesítette, hogy bujkálnia kellett a behívó elől. Az egész 1912-es év úgy ment el, hogy igyekezett kerülni a feltűnést. Arra is elszánta magát, hogy inkább elhagyja az országot, de nem lesz belőle osztrák katona!

Az ígéretet tett követte. Alig múlt huszonnégy éves, 1913 tavaszán a zöldhatáron simán átsétált Németországba, vagyis bajor földre. (Akkoriban a későbbi értelemben vett komoly határőrizetek még szinte sehol sem léteztek.) Ottani tartózkodását azért szerette volna legalizálni. Már csak azért is, mert azt akarta: legyen nyoma annak, hogy itt él. Bár németnek vallotta magát, „hontalan” minősítést kapott. Ez is jobb volt, mint osztráknak lenni, gondolhatta.

Münchenben olcsó szobát bérelt és ugyanazt csinálta, amit Bécsben. Festegetett, képeket adott el, ha akadt vevő. Naphosszat a kávéházakban ült egy kávé mellett és újságokat olvasott. Szobájába sohasem vitt fel nőket. Minden egykori szállásadója ezt mondta még a háború után is, amikor már nem kellett félnie esetleges megtorlástól, rendőri vagy egyéb zaklatástól.

Tehát a nők továbbra sem kaptak helyet az életében. A leendő szerető olyan szűzies életet élt, hogy az szinte bántó. A mai fiatalok nagy többsége minden bizonnyal el sem tudja képzelni, hogy egy ember kizárólag saját elhatározásából ilyen szerzetesi életmódot kényszerített magára. Mintha pap lenne – aki nem volt. Semmilyen eszmének nem volt foglya, semmilyen szervezet vagy intézmény nem készítette őt erre a sajátos „cölibátusra”, a női nem kerülésére.

És ő mégis kerülte a nőket. Itt már gyanakodhatunk valamilyen ferdeségre, betegségre vagy egyebekre. De előrebocsátjuk: Hitler nem volt homoszexuális, soha semmi dolga nem volt férfiakkal. Hogy impotens lett volna, az is kétséges. Mert hiszen ahhoz, hogy erre a felismerésre jusson, semmiképpen sem lett volna elég egyetlen példa, egyetlen próbálkozás. Az ilyesmihez több kell.

Vajon ennyire rettegett volna a nemi betegségektől?

Vagy... szervi baja volt? Merthogy e téren nem volt egészen rendben, azt tudjuk. Ha most teszünk egy kis kitérőt, ezt is megmagyarázhatjuk – magunknak.

Már javában tartott a második világháború, amikor sokaknak feltűnt, hogy a „német nép nagy vezére”, a Führer ötven is jól elmúlt és lám csak, nem nősült meg. A pártársainak már az illegalitás éveiben, majd később, az 1920-as évek vége felé is okozott némi gondot, hogy a Vezérnek nincs felesége. Vagyis ő maga nem testesíti meg azt a család-eszményt, amit beszédeiben hirdetni szokott és amit még nála is erősebben hirdetett a párt minden lehetséges szócsövén keresztül.

Hitler persze, mint majd látni fogjuk, azért nemegyszer mutatkozott nőekkel és voltak is szeretői, már Eva Braun előtt is. Hogy aztán ezek milyen szinten és minőségben kapcsolódtak hozzá, arról sokat lehetne vitatkozni. Mi most térjünk vissza oda, hogy a Führernek alighanem volt egy kis testi hibája, ami miatt ő önmagát talán alkalmatlannak tartotta a nemi életre (?).

Ha erről van szó, a szakértők, történészek és orvosok rögtön előhozzák az úgynevezett here-kérdést. Vagyis azt a már szinte közismert tényt, hogy Hitlernek csak egy heréje volt. Az átlagos emberek, és sokáig ilyen volt Adolf is, az „egyheréjűség” mögött valami nagyobb tragédiát sejtjenek. Hajlamosak azt hinni – vagy hajlamosak voltak száz évvel ezelőtt – hogy az ilyen embernek nem lehet normális nemi élete, vagy ha mégis, hát nem tud gyermeket nemzeni. Ami persze úgy ostobaság, ahogyan van. Az egyheréjűség nem jelenti azt, hogy az illető férfinak valóban csak egy van. Kicsi gyermekkorban megesik, hogy az egyik „nem száll le”, a testben marad, de amikor kell, működik és termeli a spermiumot.

Tudjuk, hogy a húszas években az akkor még nem annyira ismert Hitler felkeresett egy urológus szakorvost és hagyta magát megvizsgálni általa. Ami nagy szó, mert sem azelőtt, sem utána nem tudunk arról, hogy Hitler még orvos előtt is levetkőzött volna. Féltékenyen őrizte „nemisége titkait”, vagy inkább saját testi integritását, intimitását. Lehet, hogy a nők esetében más volt a helyzet. De az biztos: feltűnt még orvosainak is, hogy teljesen levetkőzni soha nem volt hajlandó, nem mutatkozott meg teljes valójában.

Az urológustól különben azt kérdezte Adolf, hogy lehet-e még valamit tenni az „egyheréjűség” ellen? Az orvos az igazságnak megfelelően azt felelte, hogy korai gyermekkorban talán lehetett volna ezen segíteni, mostanra azonban már késő a bánat. Igyekezett megnyugtanni a férfit, hogy ez semmiben sem akadályozza őt. Persze a professzor nem tudhatta, milyen mély lelki traumákat okozott ez Hitlernek már annak előtte. De gondolom, a professzor azt sem feltételezte, hogy egy közel negyven éves férfi emiatt nem él nemi életet!

Az első világháborúban is részt vett, és ott bizony megesett, hogy a katonáknak együtt kellett fürdeniök. Nos, ezek az egykor – pontosabban 1914 és 1918 között – vele szolgáló bajtársak azt látták, hogy Hitler nemi szerve rop-pant fejletlen, olyan, akár egy kicsi fiúé. Amit nyilván nem is hagytak szó nélkül, különféle baráti vagy nem annyira baráti évődések, csúfolkodások tárgya lett az Adolf péniszé...

Az egyik here hiányának nincs szervi következménye a potencia területén. Az viszont, ha valakinek abnormálisan kicsi, fejletlen a nemi szerve, már okozhat komoly problémákat. Nemcsak fizikailag, de – és főleg – pszichésen. Az ilyen ember mindig attól retteg, mit szólna egy nő, ha meglátná, mit visel ő a lábai között...? Ez páni félelmet ébreszt benne, fél a kigúnyolástól és ezért nem csak hogy nem mer nemi aktust kezdeményezni, de még a nőekkel való kapcsolata, a viselkedése nők társaságában is kialakulatlan, félénk, félszeg lesz.

Akadnak persze olyan szakértők – vagy csak „szakértők”? – akik a nemi élet hiányával magyarázzák a politikai aktivitást. Ez sok politikusnál így van, azonban nagy hiba lenne azzal magyarázni egy-egy férfiember egész politikai aktivitását, hogy az a nemi életet helyettesíti náluk. Még akkor is, ha ismerünk ilyeneket, a dolog nem általánosítható.

Az akkoriban hozzá közelállók sem könnyítik meg a dolgunkat. Még egykori jó barátai, vele tegeződő bajtársai

(ilyen kevés volt Hitler egész életében!) is hol azt állítják, hogy Adolf egész egyszerűen impotens volt és sohasem létesített rendes szexuális kapcsolatot nővel – míg mások, őt szintén közelről ismerők ládzsát törnek ennek ellenkezője mellett. Mindenesetre biztosnak látszik, hogy nem volt vele valami rendben. Sem testileg, sem pszichésen – mint azt majd látni fogják a továbbiakban.

Az sem zárható ki, hogy annak idején Bécsben mégis sikerrel próbálkozott egy prostituálttal, akitől viszont szifiliszt kapott. Nagyon híres Hitler-biográfusok is támogatják ezt a véleményt, és elfogadják, hogy ennek igen nagy visszatartó ereje lehetett Adolfra annak egész későbbi életében. Mint oly sok más ügyben, ebben sem tudunk tovább lépni elégséges információ hiányában, vagy inkább mondjuk így: elég *megbízható* információ hiányában.

Mert nem megbízható, szedett-vedett, pletykaszintű hírünk van éppen elég, sőt az a baj, hogy sokkal több, mint kellene. Minden korban minden nagy politikusról, zsarnokról, királyról, elnökről terjesztettek efféle történeteket és ez alól a huszadik század sem kivétel. Mussolinin is szex-bajnoknak vélték sokan és még a mogorva Sztalinról is keringtek afféle ellenőrizhetetlen Casanova-hírek...

A legtöbb orvosa viszont erősen tagadta a szifilisz-ügyet, sőt határozottan állították, hogy erről szó sem volt az ő esetében.

Amikor már az NSDAP, a német nemzetiszocialista (vagyis: náci) párt vezetője volt, más csapdáktól is óvakodnia kellett. Bármikor megeshetett volna, hogy a közelébe férkőzik egy ügyes és szép nő, behálózza őt, teherbe esik tőle. Aztán valaki a nagy nyilvánosság előtt kihirdeti és bebizonyítja, hogy az illető... zsidó! Vagy ami még rosszabb, egy ilyen megbízhatatlan nő egy rossz házasságba hajszolja bele őt, akinek – lévén ismert ember, ki erkölcsi magasságokból hirdeti eszméit – el kell őt vennie. De mindenképpen lesz egy nagy botrány, ami nem tesz jót a pártnak, az eszmének és nem utolsósorban a vezéri pozíciónak sem. Lehet, a párt leváltaná őt a vezérségből és másnak adná a képzeletbeli marsallbotot?

Ez elég ok lehetett a félelemre.

Ugyanakkor már aligha derülhet ki, hogy mi is történt valójában szexuális téren ezzel az akkor még kevesek által ismert, Adolf H. nevű férfival.

Az élettörténetét, az előzmények ismertetését ott hagytuk abba, hogy Adolf 1913-ban átszökött német földre.

Akkoriban már erősen közeledett a világháború és ezt ő is érezte – ahogyan mások, szinte egész Európa. A felgyülemlett problémákra csak ez adhat megoldást, érezték sokan. Akadtak persze pacifista erők és békeszerető országok, amelyek nem így vélekedtek. De számos jel mutatott egy közelgő nagy összecsapásra.

Adolfnak akkor megint csak nem a nők jártak az eszében. Huszonnégy éves volt 1913-ban. Bajuszt viselt, még nem pontosan azt a később megismert jellegzetes kefébajuszt az orra alatt. A haját sem úgy fésülte, mint később. Középtermetű volt, fiatal és mindenki azt hitte róla, hogy „diák”. Olykor maga is ezt mondta. De Münchenben sem sikerült bejutnia semmilyen iskolára, pedig ez a város akkor már sok évtizede a festőképzés egyik európai központjának számított.

Majd ő, az ismeretlen senki, váratlanul és nagyon gyorsan szembekerült egyszerre két államhatalommal is. Bécsben a hadseregnél ugyanis felfigyeltek arra, hogy rengeteg olyan fiatalember, akinek behívót küldtek, már nem található az országban. Mind Németországba mentek. Néhányan ideológiai okokból – mint Adolf, aki a könyvében később azt állította: esze ágában sem volt az osztrák császárárt harcolni, ő német katona akart lenni, ha már egyáltalán...

De a monarchia már jóval a háború előtt Németország szövetségese volt. Bécs és Berlin pedig egymás között elintézte, hogy a hadköteles osztrák állampolgárokat visszatoloncolják Ausztriába. Adolf volt olyan óvatlan – mondhatnánk úgy is: volt olyan buta! – hogy a saját nevén jelentkezett a müncheni hivatalokban és a lakásában is. Ezen a néven lett „hontalan” német földön. Nosza, 1914 januárjában lecsaptak rá is. Letartóztatták, közölték vele, miről van szó, és máris robogtak vele az osztrák-német határra. A legközelebbi nagyvárosban, Salzburgban szerették volna azonnal besorozni a seregbe. Talán maga Adolf lepődött meg a legjobban, amikor kiderült, hogy alkalmatlannak találták az orvosok!

Amilyen vézna volt, amilyen sokat élhetett előtte, alighanem szembetűnő volt gyengesége.

Már nem sok idő maradt a háborúig. Adolf ismét átment a zöldhatáron és folytatta müncheni életét. Festegetett a megélhetésért, és sok-sok politikai könyvet olvasott. A legtöbb persze antiszemita mű volt, ezekből akkor is, korábban is elég jó „termés” volt német nyelvtérületen.

Ezenközben két kislány nőtt, növegetett szép csöndesen, szintén német földön.

Geli (Dzseli), vagyis Angela Raubal akkor már hat éves volt. Hitler későbbi „nagy szerelme” – a saját unokatestvére – az anyjával lakott és nem is sejtette persze, hogy milyen rövid, feszültségekkel terhes élete lesz.

Egy másik városban még csak két éves volt a kis Eva. Már járt és kezdett beszélni. Nagy álmodozó, kék szemekkel nézett a világba és sokat nevetett. Szösze fejét olykor már az apja, Braun úr is megsimogatta. A felesége a harmadik gyereket várta és az ipariskolai tanár úr most meg abban reménykedett, hogy ez talán végre csakugyan fiú lesz.

Ám a kislánnyal folyton bajok voltak. Nőtt és iskolába kellett küldeni – de nem szeretett tanulni, holott értelmes volt. Csak lusta. A leckéjét sohasem készítette el időben. Általában akkor jutott eszébe, hogy készülni kellene az órára, amikor már reggel volt és indulni kellett az iskolába. A leckék egy részét ilyenkor magolta be, a fürdőszobában és öltözködés, fésülködés közben. Szép szőke hajkoronája volt.

A tanárokkal sem volt jóban. Azok érezték, hogy több is telne tőle, de Eva nemhogy nem tanult, hanem sokszor ellógott az óráról, iskolát került. Lehet, hogy fiúsan viselkedett, és talán azért, mert tudat alatt meg akart felelni apjának, aki fiút várt helyette. De sem a tanárokat, sem apját-anyját nem érdekelték az ösztönös vagy tudatos indokok. Ők csak azt látták, hogy a gyerek engedetlen, lusta, csavargó hajlamai vannak.

Tizenévesen, még szinte gyermekként olykor titokban – ha apja nem volt otthon – a környékbeli fiúkat, a barátait (akiktől persze a szülei tiltották, így velük csak titokban találkozhatott) beengedte házuk padlására. Ott régi hanglemezeket szedtek elő és feltették egy nyikorgó gramofonra, majd Eva a ládából kiszedett régi ruhákat öltötte fel sorban és hol divatbemutatót, hol meg úgymond „színielőadást” rendezett nekik.

Verekedett is a fiúkkal, ha kellett. Labdajátékokban túltett rajtuk, maga is nyüzsgött, futott – roppant egészséges szervezete volt – ordított és kiabált, vagy ha kellett, a földön vagy a sárban is meghentergett. Néha este az anyja alig ismerte fel hazatérő, csupasár lányát, amit persze újabb fegyelmezés követett. Megegett, hogy az anyja is elvesztette türelmét és mosdás ürügyén csaknem a lavór hideg vízbe fojtotta magzatát.

Gyorsan felfogta a kérdések lényegét és tudott önállóan gondolkodni is. Sok tekintetben felülmúlta a kor átlagos nőtípusát. A húszas évek közepén Eva nem olvasott szerelmi regényeket, hanem Karl May indiános regényeit. A nagy szélhámós-író műveit éppenséggel Hitler is kedvelte. Egymásról nem tudva olvasták e regényeket. De mint már volt róla szó, Eva Braun előszeretettel olvasta a „dekadens” Oscar Wilde műveit is, amit pedig Hitler később betiltott (de Eva akkor is olvasta, még Hitler mellett is...!)

Volt egy terület, ahol a lány felülmúlta a fiúkat is és ahol senki sem tudta legyőzni. Ez pedig a *sport* volt.

Annak ellenére, hogy kislánnyként elég széles volt – „duci”, ahogyan mondták rá a barátok – mindenféle sportban jeleskedett. Az is megegett, hogy a fiúktól ellopta a motorukat és elszáguldott vele... Amit azért akkortájt kevés lány tett volna meg.

Ennek ellenére Evát nem a motorok, hanem az autók izgatták. Nemcsak vezetni szerette volna őket, és nem akármilyen kocsit – hanem birtokolni, lehetőleg luxusautót! Ezek akkoriban tűntek fel a piacon és mindenféle nagy feltűnést keltettek.

Eva Braun úszott, tornázott, korcsolyázott, valamint szertornázott. Különösen korlátlan szerepelt jól. Apját persze ezek az eredmények egy csöppet sem érdekelték – ő különben is fiút akart, nem lányt...

A müncheni környezet jót tett anyagi viszonyainak is.

Itt több tehetős ember élt, jobban vették a képeket és képeslapokat is, mint Bécsben. Hát már nemcsak annyit keresett, amennyiből éppen hogy meg tudott élni. Ha nem jön közbe a háború, talán némi közepes hírnévre vergődött volna egy Adolf Hitler nevű festőművész? Aki ugyan nem végzett iskolákat, sem művészeti akadémiát, mégis, valamiféle tehetséget azért elárultak a képei.

Ám jellemző rá, hogy akkor sem küldött Raubaléknak egy garast sem, amikor volt pénze. Nem törődött Paula húga neveltetésével, sem annak költségeivel.

Más lett volna bizton az élete, és talán a történelem menete is, ha a háború kitörése után pár héttel nem jelentkezik – most már önként – a sorozóbizottság előtt. A németeknek bezzeg jó volt katonának! Ők rögtön felvették. Ha most is alkalmatlannak nyilvánítják, Hitler sohasem lett volna az, aki. Mert hát mint maga is elismerte, a hadsereg, a katonáskodás tette őt azzá, ami lett, vitte őt arra a pályára, ahol aztán oly emlékezeteset „alkotott”.

A festészetet feladta, később már nem foglalkozott vele. Most ugyan közkatonaként, de szolgált abban a had-

seregben, amelyet ő a világ legjobbjának tartott. A seregben sok rosszat is tapasztalt, ami vele jár a háborúval – de ő ennek is örült. Afféle örömkatona volt, mindenért lelkesedett, amivel ott megbízták. Meg is sebesült, kitüntetést is kapott, gáztámadást is átélt. Abban a négy évben a legtöbbször futárszolgálatot teljesített a frontvonalak mögött vagy azok közelében.

Nem csak német földön, hanem a mai Belgium területén is harcolt. Ha megsebesült, akkor sem akarta elhagyni a frontot, erőszakkal vitték hadikórházba. Hatalmas kackiás bajuszt növesztett, amellyel ő is – és millió más német férfi – Vilmos császárhoz akart hasonlítani. A villás bajusz és az egyenruha férfiasá tette őt, hitte. Aminthogy azt is észrevette, hogy a civil ruhában meglehetősen nőiesnek tűnik – ettől irtózott. Mellesleg csakugyan volt valami nőies a mozgásában, a reakcióiban, a civilben apróléptű járásában.

Katonatársai egy idő után észrevették, hogy kerüli a nőket, sőt társaival még csak nem is hajlandó erről beszélni. Ezért persze ugratták is, ahogyan az abban a férfítársaságban szokásos. Látták azt is, hogy sohasem kapott leveleket nőktől és a kimenőkön is magányosan kószált. Flandriában és megszállt francia területen sem járt az ottani lányokkal, amit pedig a többiek mondhatni „iparszerűen üztek”, tömegesen. Körüllengte hát Hitler örvezetőt valami bizonytalanság, valami enyhe gyanú, megfoghatatlan bizonytalanság.

1918-ban egy sebesülés után hosszabb időre kórházba került. Ott sem volt kapcsolata semmilyen nővel – ezt később kinyomozták az érdeklődő életrajzírók. Vagyis évek teltek el mondhatni szerzetesi fogadalomban – ha volt ilyen fogadalom? – és szűzies tisztaságban. Amikor végre kiengedték őt a hadikórházból, már megszűnt létezni a német császárság, nagy káosz uralkodott. Németország elvesztette a háborút, kártérítést kellett fizetnie a megszállt területeken történt rombolásokért, elvesztett életéért és elhurcolt javakért. Az ország a következő évek során teljesen lerongyolódott, nyomorba süllyedt sok polgára, kilátástalanság, munkanélküliség várta a tömegeket.

Most nem részletezzük Hitler életrajzát. Akit érdekel, megtalálja benne, hogyan lett belőle a kommunista bajor Vörös Hadsereg szóvivője (!), majd nagy szónok, aztán egy váratlan pálfordulással a reakciós, antikommunista erők titkosügynöke, sőt besúgó, aki a náci párt elődjével is úgy került kapcsolatba, hogy felettesei odaküldték őt... megfigyelőnek. A spicli aztán egy merész húzással nemcsak hogy maga is belépett az általa megfigyelt pártba, hanem azt hamarosan átszervezte, megszerezte benne a vezéri posztot és lassanként megfeledezett besúgói múltjáról és feladatairól.

De ami a nőket illeti, semmi sem változott.

1920 nyarán Geli már tizenkét éves volt, kész „kisasszony”. (1908. június 4-én látta meg a napvilágot.) A családot nem vetette fel a pénz, már csak azért sem, mert Hitler továbbra sem segítette őket. Élték hát a maguk életét és ugyanúgy nyomorogtak, mint akkoriban sok tíz millió másik német. Angela Raubal, Geli anyja egy bécsi zsidó szereztházban kapott munkát és a kislányát is ott nevelgette.

Eva nyolcadik évébe lépett. Már iskolába járt. Tisztességes ruhát viselt, megtanult viselkedni és nagyon érdekelte az iskola meg az élet. A szülei akkor már beletörődtek, hogy nekik csak lányaik lesznek. Az egykori állatorvos lányának, Franziska Katharina Kranburgernek ez könnyebben ment, mint férjének, aki még sokáig fájlalta, hogy nem lett fia. Három lány viszont elég sok kiadást jelentett akkor – és Braun tanár úr rettegve gondolt arra, hogyan fogja egyszer majd férjhez adni sorban, mind a hármat...?

Hitler már régen a náci párt vezetője volt, amikor hivatalosan is kiléphetett a hadseregből. No és igyekezett elfeledkezni besúgói múltjáról. Amiről természetesen egyetlen szóval sem emlékezett meg a „Harcom” oldalain...

Nem célunk itt arról írni, hogy miképpen alakult ekkor a német jövő. Mert ne legyenek kétségeink – tudjuk is a későbbi események láncolatából – hogy ez a kis bajor pártocská határozta meg Németország és Európa jövőjét. Akik előbb füstös kiskocsmákban vitakoztak esténként, azokból éppen Hitler ösztönzésére lett egy komoly párt. Amely röpké három év alatt napilapot szerzett, tagok ezreit toborozta, aztán Münchenben egy puccsot is végrehajtott. Kis híján megszerezte a hatalmat. De veszített, vezetőit börtönbe csukták Hitlerrel az élen. A „Harcom” ott született, Hitler és jó ideig hű társa, Rudolf Hess lényegében közösen írták azt.

Ezenközben a kamaszlánnyá fejlődő Geli Raubal, Hitler féltestvérének lánya öreg zsidókat segített egy bécsi otthonban, belőlük és értük élt. Mikor Hitler börtönben ült, az asszony két gyerekével meglátogatta őt. A szépen fejlődő

kamaszlány – akkor már közelebb volt a húszhoz, mint a tízhez! – még Hitlernek is megtetszett. Beszéltek később, hogy ez a kis csinos „Lolita” bizony odavonzotta a pártvezér tekintetét. Arra ösztönözte a lányt meg az anyját, költözzenek át Németországba. Ugyanakkor majd’ felfalta Gelit a szemével.

Nocsak, nocsak...! Hát mégis tetszettek neki a nők? Vagy a kislányok? Régebben már megesett egyszer, hogy tette a szépet egy nagyon fiatal lánynak. De azt minden jel szerint maga sem gondolta komolyan.

Hitler már életének negyedik évtizedébe fordult, mire elérkeztek a húszas évek (1919-ben töltötte be a harmincat). És sehol egy nő...!

Valami biztosan nem volt nála normális, az tény. Vagy az agya, vagy a nemi hormonjai, vagy ki tudja, micso-da...? Mert mások az ő korában legalább egynéhány kalanddal dicsekedhettek és persze, ha nem volt feleségük és semmilyen állandó kapcsolatuk, szeretőjük – akkor legalább a bordélyházakba eljártak. Ám Hitler, mint tudjuk, ettől is betegesen irtózott.

Vajon a nőktől is, úgy általában?

Nem jól érezte magát a társaságukban, félszeg volt, suta. Kissé elfogódott. Feljegyezték, hogy amikor egy újévi-szilveszteri összejövetelre meghívták és ott egy kissé már részeg fiatal nő váratlanul szájon csókolta, Hitler hátra-hőkölt, majd sarkon fordult, vette a kabátját és többé ott nem látták őt. Vagyis ez a csók szinte sokkszerűen hatott rá!

Mi rejtőzhetett a lelkében?

Eva Anna Paula Braun – ez volt a teljes neve – szép lassan kamaszlánnyá lett. Még nem tudhatta, milyen lesz az élete, de mint minden fiatal lány akkoriban, ő is filmszínésznői karrierről ábrándozott. Egyáltalán nem nevetséges és főleg nem lehetetlen dolog volt ez akkor, vagy legalábbis annak látszott. A filmes lányok, nők akkoriban kezdtek karriert csinálni nemcsak Amerikában, sőt elsősorban nem ott. Hanem éppen itt, Európában. Mi több, az első igazi filmgyárak éppen Berlinben és Münchenben jöttek létre. Dán, svéd, cseh, magyar, lengyel, francia, olasz nők és férfiak százai bukkantak fel az egykori porosz fővárosban, és mind hatalmas karriert remélt. Néhányan nem is oktalanul.

Számos fiatal nő innen került át aztán Hollywoodba és ott csinált karriert.

Hasonló volt a helyzet a férfiszínészekkel és a rendezőkkel is. Hosszan sorolhatnánk azoknak neveit mindhárom csoportból, akik Németországból indultak el, aztán vagy európai hazájukban, vagy az óceánon túl lettek elismert, nagy színészek és rendezők.

A sztárkultusznak akkor még csak a kezdeteit élték az emberek, különösen a húszas évek közepén. De már elindult a dolog. A lapokban már megjelentek fekete-fehér fotóik, amint álomszép környezetben, csodálatos villákban és palotákban forgatnak, sőt élnek. Híres színésznők híres szerelmei lebegtek e gyermeklányok lelki szemei előtt. Mindnyájan ugyanazt akarták. Ők is fényes palotákban akartak élni, szép színészek vagy gazdag arisztokraták társaságában járni. Hosszú autókön csöndben suhanni, szmokingos urak társaságában pezsgőt inni, ezer virágot, bundát, gyémántgyűrűt, diadémot és igazgyöngysort kapni... És a távlatokban persze ott lebegett az is, hogy a végén már az egész világ által ünnepeelt filmszínésznőnek lenni!

Pedig ekkor még jobbra csak némafilmeket gyártottak, de hamarosan beköszöntött a hangosfilm korszaka. Amiben ismét csak Németország járt elől.

Egy ilyen világban élt akkortájt Geli és Eva is. Geli négy évvel idősebb lévén, és mint Hitler közeli rokona, sokkal közelebb volt a célhoz. Bármelyik célhoz. Angela-Geli sokat elérhetett az egyre tehetősebb nagybácsi, Adolf révén. Az ő kedves rokona, „Dolfi bácsi”, vagy ahogyan aztán később nevezte, „Alf bácsi” egyre befolyásosabb ember lett. Jóval az ítélet letelte előtt kiengedték a börtönből, pártja ismertté vált, képviselőket küldtek a parlamentbe, sok pénz dőlt hozzájuk. „Alf bácsi” kilenc szobás luxuslakást vett Münchenben, a pártnak is mind több pénze volt és egyre több befolyásos ember állt be soraiba. Hitler egyik dolga meg az lett, hogy járta a gazdagokat, gyárosokat, földbirtokosokat és „szponzorálásra” kérette őket. Ezért persze cserébe illett is valamit ígérni... A nemzetiszocialista párt, amely írásban lefektetett elvei szerint társadalmi forradalmat akart, megszüntetni a nagybirtokokat és elvenni a gyárakat – most már kezdett szelídülni. Hitler éppen azt bizonygatta ezeknek a kapitalistáknak, hogy dehogy, ugyan kérem, a nácik nem annyira gazdag-ellenesek, tőke-ellenesek, mint amilyen a hírük...! És majd meglátják, milyen rendesen fogják vezetni az országot, ha hatalomra segítik őket! És hogy mit tehetnének ez ügyben? Hát ha egy kis, vagy nem kis pénzt adnának a pártkasszába, akkor azt nagyon megköszönnénk...

Geli ebből még mit sem látott, de már egyre közelebb került „Alf bácsihoz”.